

ת"פ 34265/04/15 - מדינת ישראל נגד י כ

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 34265-04-15 מדינת ישראל נ' כ (עציר)
27 אפריל 2015

בפני כב' השופט דורון פורת, סגן נשיא

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

י כ (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל

מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד שלמה אלכביר

הכרעת דין

1. בפתח הדברים אני מודיע על זיכוי הנאשם מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **תקיפה סתם של בן זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 20.4.15 בשעה 9:00 או בסמוך לכך, סטר הנאשם בחוזקה על לחיה השמאלית של המתלוננת, תפס בצעיף שהיה על צווארה בשתי קצותיו, משכו בחוזקה בתנועת חניקה ואמר לה "את רוצה יותר, את רוצה יותר עכשיו למות, עכשיו למות". כתוצאה מכך נגרם למתלוננת סימן אדום על לחי שמאל העולה כדי חבלה של ממש.

בתאריך 19.4.15 בתחנת אוטובוס משך הנאשם את המתלוננת בכוח בידה ובכך תקף אותה שלא כדין ושלא בהסכמתה (להלן: "**האירוע בתחנת האוטובוס**").

תשובת הנאשם לכתב האישום:

4. הנאשם בחר שלא להעיד וחומר הראיות הוגש בהסכמת סנגור. לטענת הסנגור, המאשימה עשתה

שימוש מופרז במילה "בחזקה" וכי לא נגרמה למתלוננת "חבלה של ממש". לגבי האירוע בתחנת אוטובוס, טוען הסגור כי משיכת המתלוננת לא הייתה "בכוח רב". הנאשם הודה בביצוע עבירת האיומים ועבירת תקיפה שאירעה בתחנת האוטובוס.

דין:

המסגרת המשפטית

5. לנאשם מיוחסת עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירת תקיפה. עבירת התקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין, קובע לאמור:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

סעיף 379 לחוק העונשין קובע לאמור:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

סעיף 380 לחוק העונשין קובע לאמור:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

סעיף 382 לחוק העונשין קובע לאמור:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:
(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;
(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.
(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

6. הגדרת התקיפה היא רחבה ומוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין. כב' השופט קדמי בספרו על הדין בפלילים, הדין בראי הפסיקה, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, בעמ' 1513, מציין כי תקיפה באה לכלל ביטוי ב"הכאת אדם", "נגיעה בו", "דחיפתו" או "הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו", במישרין או בעקיפין וזאת "בלא הסכמתו" או "בהסכמתו שהושגה בתרמית". בסיכומי של דבר

ציין כי, תקיפה משמעה "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו במידה שדי בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

7. על משמעותה של "חבלה של ממש" עמד כב' השופט קדמי בכך ש"חבלה" כמשמעותה בהגדרה שבסעיף 34 כד לחוק העונשין והדרישה שהיא תהא "חבלה של ממש" שזכתה לפירוש מרחיב ומשמעותה שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית" להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי".

בהקשר זה יאמר, כי המונח "חבלה של ממש" זכה לפירוש מרחיב בפסיקה ובכלל זה "סימנים אדומים שהצביעו על שפשוף". ראו ע"פ (חיפה) 1638/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-מח 2005(1), 12395.

מן הכלל אל הפרט:

8. בחנתי את חומר הראיות שהונח בפניי ומצאתי, כי הנאשם תקף את המתלוננת, בכך שסטר לה על פניה ומשך אותה באמצעות הצעיף. לא מצאתי כי התקיים היסוד העובדתי של "חבלה חמורה" מאחר ולא הוכח כי כתוצאה ממעשיו נגרמה למתלוננת חבלה של ממש.

9. להלן תמצית הראיות הרלוונטיות בתיק:

א. אירוע התקיפה אירע בתאריך 20.4.2015 בשעה 09:00 או בסמוך לכך. המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה מיום האירוע (ת/1) בשעה 10:01, את הדברים הבאים:

"נתן לי סטירה בלחי שמאל ותפס את הסעיף משתי הקצוות כשהוא מתחיל למשוך בו בחוזקה וגורם לי לחנק ואני מבקשת ממנו שירפה. כשהוא אומר לי את רוצה יותר, את רוצה יותר, עכשיו למות, עכשיו למות ובסוף עזב אותי...".
(עמ' 1 ש' 4-7).

החוקר שאל את המתלוננת האם היא קיבלה טיפול רפואי והיא מסרה שהרופא לאחר שראה סימן על הפניה, הכניס אותה לחדר האחיות. החוקר חוסאם עסאקלה ציין בגוף החקירה שהוא לא רואה כל סימן על פניה של המתלוננת, וזו הסבירה "רק שמתי מים קרים כשהרופא אמר לי להיכנס ברקטי" (עמ' 1 ש' 11-17).

דהיינו, כשעה לאחר מועד התקיפה לא ניתן היה להבחין באודם על פניה של המתלוננת.

ב. המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה מיום האירוע בשעה 13:26 (ת/3), כי הנאשם נתן לה סטירה בלחי שמאל. החוקר אסף ברנס ציין כי לא הבחין בשום סימן על לחי שמאל.

דהיינו, גם בחלוק מספר שעות לא ניתן היה להבחין בסימן המעיד על מכה בפניה של המתלוננת. דבר זה שולל מצב בו סימני שטף הדם הפנימי מופיע בחלוק זמן.

ג. בהתאם לדו"ח פעולה (ת/8) מיום 20.4.15 שעה 8:57 מאת השוטר יעקב בן עקיבא- בדרך לאירוע שוחח עם המתלוננת שמסרה שהיא בקופת חולים והנאשם נמצא עמה מחוץ לחדר. כשהגיעו למקום, מסרה המתלוננת כי בעלה נתן לה מכה על הפנים וניסה לחנוק אותה עם המטפחת שהייתה על צווארה. הנאשם הודה בפניו כי הוא נתן לה מכה בפנים, בגלל שקיללה את המשפחה שלו, ומשך את המטפחת שהייתה על צוואה על מנת לקרב אותה אליו.

ד. מזכר (ת/15) מאת השוטרת חן מועלם- ביום 20.4.15 פגשה במתלוננת בקופת חולים בחדר האחות "היה לה סימן אדום בפנים, הייתה מפוחדת והתקשתה לדבר, לציין כי אמרה **שבעלה י חנק אותה - הדגימה לי שחנק אותה באמצעות הצעיף שהיה עליה ובזמן שתפס את הצעיף ביד אחת נתן לה סטירה לפנים**".

ה. תעודה רפואית (ת/14) מיום 20.4.15 המתלוננת מסרה כי הוכתה על ידי בעלה, נחבלה בפנים ובעלה ניסה לחנוק אותה בצעיף. הרופא ציין את הממצאים הבאים: **"פנים- אדום קל ביותר מתחת לעין ימין"**.

ו. גם השכנה של המתלוננת, **סבטלנה בזין** (ת/4) מסרה שהיא שמעה צעקות ועלתה לדירת בני הזוג, אך לגבי האודם מסרה: **"היא אמרה תסתכלי תסתכלי את רואה אדום, את האמת אני לא יודעת עם ראיתי אדום או לא היא אמרה לי תסתכלי אבל באותו זמן לא חשבתי שזה אדום, היא אמרה שהיא הולכת למשטרה ושהיא מזמינה משטרה ושהוא הרביץ אותה, ואז אני הלכתי"** (ש' 4-7).

ז. הנאשם הודה בכך שסטר למתלוננת אך כפר בכך שאיים עליה וחנק אותה באמצעות הצעיף. בהתאם לדו"ח מעצר (ת/7) תגובת הנאשם נרשמה כדלקמן: **"נתתי לה מכה בפנים ומשכתי לה את המטפחת כדי לקרב אותה אליו"**. גם דו"ח קצין ממונה (ת/11), תגובת הנאשם למעצר הייתה **"רק נתתי לה סטירה"**.

10. המתלוננת מסרה שתי הודעות במשטרה. מהן עולה כי היא קיבלה סטירה מבעלה (הנאשם) שמשך בצעיף שהיה על צווארה. מהודעת המתלוננת עולה, כי נגרם לה אודם קל שטופל על ידי האחות באמצעות מים קרים. החוקרים שגבו את הודעותיה ציינו כי לא ראו סימנים על פניה, והרופא ציין שקיים "אודם קל". יש לנקוט מידה של זהירות בהגדרת כל מצב של "אודם קל" כרכיב הממלא את הדרישה של "חבלה של ממש". אודם קל שלא ניתן היה להבחין בו פרק זמן קצר לאחר האירוע, אינו ממלא אחר הגדרת חבלה של ממש. השכנה סבטלנה בזין (ת/4) לא הבחינה באודם סמוך למועד התקיפה, אף שהמתלוננת הצביעה על פניה וציינה כי היא סבורה שפניה אדומות. חוקרי המשטרה לא הבחינו באודם כשעה לאחר האירוע. אני מוכן לקבל את האפשרות כי אודם קל נראה ע"י השוטרת חן מועלם (ת/15) והרופא (ת/14).

אודם קל זה אינו עולה כדי חבלה חמורה.

11. עיון בהודעת הנאשם במשטרה (ת/2), מלמד, כי הוא הוזהר בגין בביצוע עבירות "איומים ותקיפה סתם" (עמ' 1) ולא הוזהר בגין ביצוע עבירה של "גרימת חבלה של ממש".
12. בפסיקה נקבע שאזהרה כדין צריכה לכלול את שלושת המרכיבים שמופיעים בסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996, וכן תיאור העבירות שבזיקה אליהן נחקר החשוד ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 23.8.12).
13. לגבי עבירת האיומים, הנאשם הודה בעבירה זו. הנאשם הודה בעבירת תקיפה בגין האירוע השני בתחנת האוטובוס, אשר אף ביחס אליו אינני נדרש לדיון של ממש.

סוף דבר:

14. נוכח האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:
- א. תקיפה סתם של בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977;
- ב. איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשע"ה, 27/04/2015 במעמד הנוכחים.

דורון פורת, שופט סגן נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על צירוף תיק 26058-12-14.

ניתנה והודעה היום ח' אייר תשע"ה, 27/04/2015 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע בגין עבירות של תקיפה ואיומים.

הסנגור בהגינותו הסכים להגשת חומר הראיות.

הצדדים סיכמו ובית המשפט נתן הכרעת דין מנומקת.

לנאשם אין הרשעות קודמות.

הנאשם כבן 78 .

הצדדים הגיעו להסדר טיעון ביחס לכל רכיבי הענישה בתיק שמספרו 26058-12-14, ובמהלך שנערך בתיק מקביל הוגשו הראיות ובית המשפט נתן הכרעת דין.

מתחם הענישה בגין עבירות מסוג זה נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל של 12 חודשים.

הנאשם הודה בתיק 26058-12-14 בהזדמנות הראשונה, חסך מזמנו של הציבור וראוי הוא להקלה.

בתיק הנוסף הסנגור הסכים להגשת כל החומר ואף מהלך זה ראוי להערכה נוכח חיסכון הזמן השיפוטי.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה ואת טיעוני הנאשם, ובהתחשב בנסיבות, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור על העבירות בהן הורשע בתיק זה.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו; אם לא יחתום ייאסר למשך 7 ימים.

ג. רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם לצאת מתחומי העיר טבריה באופן מיידי, ולא ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת.

לצורך כך, אני מורה למשטרת ישראל כי שוטר יתלווה לנאשם על מנת שיוציא את חפציו מדירתה של המתלוננת, וכן ילווה אותו לתחנת האוטובוסים ויוודא כי הוא נוסע לאשקלון.

הצדדים יעברו כבר כעת לאולמו של כב' השופט שדאפנה לדון בצו ההגנה שהוצא.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

**ניתנה והודעה היום ח' אייר
תשע"ה, 27/04/2015 במעמד
הנוכחים.
דורון פורת, שופט סגן נשיא**